

פרק 49

מידע מוקדם

ילד ממתין בקרחת יער קטנה בקצה היער המותר, לצד שביל עפר שמוביל לשערי הוגוורטס בכיוון אחד, ואל המרחק בכיוון השני. ישנה כרכרה בקרבת מקום, והילד עומד במרחק ניכר ממנה, מביט בה, עיניו כמעט ולא עוזבות אותה.

במרחק, דמות מתקרבת לאורך שביל העפר: גבר הלובש גלימות מקצועיות, מדדה לאיטו בכתפיים שמוטות, נעליו הרשמיות מעלות עננות אבק קטנות בעודו צועד.

חצי דקה לאחר מכן, הילד שולח מבט חטוף נוסף לפני שהוא חוזר לתצפית שלו; והמבט הזה מגלה שכתפיו של הגבר התיישרו, פניו נאספו, ונעליו נעו בקלילות מעל העפר, לא משאירות ולו גרגר אבק באוויר שמאחוריו.

"שלום, פרופסור קווירל", אמר הארי מבלי להזיז את עיניו מכיוון הכרכרה שלהם.

"שלומות", אמר קולו הרגוע של פרופסור קווירל. "נראה שאתה שומר מרחק, מר פוטר. האם אתה רואה משהו מוזר בנוגע לכלי התחבורה שלנו?"

"מוזר?" הדהד הארי. "לא, אני לא רואה שום דבר מוזר. ארבעה מושבים, ארבעה גלגלים, שני סוסי ענק שלדיים מכונפים..."

גולגולת עטופה בעור פנתה להביט בו וחשפה שיניים, כאילו לציין שהיא מחבבת אותו בדיוק באותה מידה שהוא מחבב אותה. הסוס-שלד השחור השני הרים את ראשו כאילו בנחרה, אבל שום קול לא נשמע.

"הם ת'סטרלים, הם תמיד משכו את הכרכרה", אמר פרופסור קווירל, נשמע אדיש למדי כשטיפס לספסל הקדמי של הכרכרה, מתיישב ימינה ככל הניתן. "הם נראים רק לעיני אלו שראו מוות והבינו אותו, הגנה מועילה כנגד רוב החיות הטורפות. המ. אני מניח שבפעם הראשונה שניצבת מול הסוהרסן, הזיכרון הגרוע ביותר שלך היה ליל היתקלותך עם זה-שאיין-לנקוב-בשמו?"

הארי הנהן בקדרות. זה היה ניחוש נכון, גם אם מהסיבות הלא נכונות. *אלו שראו מוות...*

"האם נזכרת בדבר מה מעניין, אם כן?"

"כן", אמר הארי, "נזכרתי", רק זאת ותו לא, משום שהוא עדיין לא היה מוכן להטיח האשמות.

המורה להתגוננות חייך את אחד מחיוכיו היבשים, וסימן בחוסר סבלנות באצבעו.

הארי צימצם את המרחק וטיפס אל הכרכרה, מתכווץ. תחושת האבדון התחזקה משמעותית מאז יום הסוהרסן, אף על פי שהיא נחלשה באיטיות לפני כן. המרחק הגדול ביותר מפרופסור קווירל שהכרכרה התירה כבר לא היה מספיק.

ואז הסוסים השלדיים החלו לצעוד קדימה והכרכרה החלה לנוע, לוקחת אותם לעבר הגבולות החיצוניים של הוגוורטס. בעודה עושה זאת, פרופסור קווירל נסרח בחזרה למצב-זומבי, ותחושת האבדון נסוגה, אם כי עדיין ריחפה בקצה תפיסתו של הארי, לא ניתנת להתעלמות...

היער חלף על פניהם בזמן שהכרכרה התגלגלה קדימה, העצים חולפים במהירות שנראתה קרחונית לעומת מטאטאים או אפילו מכוניות. היה משהו מרגיע בלנסוע ככה, חשב הארי. זה בהחלט הרגיע את המורה להתגוננות, שנשען לאחור עם זרם רוק קטן שזרם מפיו הפתוח ונקווה על גלימותיו.

הארי עדיין לא החליט מה מותר לו לאכול לארוחת צהריים.

המחקר שערך בספריה לא העלה שום רמז לקוסמים שמדברים עם חיות לא קסומות מלבד נחשים, אם כי לחש ולחישה מאת פאול אהברבה תיאר את הסיפור הכנראה מיתי של המכשפה שנקראה גבירת הסנאים המעופפים.

מה שהארי רצה לעשות הוא לשאול את פרופסור קווירל. הבעיה הייתה שפרופסור קווירל חכם מדי. אם לשפוט על פי מה שדראקו אמר, עניין היוורש של סלית'רין הוא פצצה רצינית, והארי לא היה בטוח שהוא רוצה שמישהו אחר ידע. וברגע שהארי ישאל על לחשננית, פרופסור קווירל יביט בו בעיניו הנחולות הבהירות ויגיד, 'אני מבין, מר פוטר, שלימדת את מר מאלפוי את לחש הפטרונוס ובטעות דיברת לנחש שלו.'

זה לא משנה שאין לו מספיק ראיות כדי לאתר את ההסבר הנכון כהשערה, שלא לדבר על להתגבר על נטל אי-הסבירות הפריורית שלו. איכשהו המורה להתגוננות יסיק זאת בכל זאת. היו זמנים שבהם הארי חשד שלפרופסור קווירל יש הרבה יותר ידע רקע ממה שהוא מגלה, הפריורים שלו היו פשוט טובים מדי. לפעמים הוא הגיע להיסקים המדהימים שלו אפילו כשהסיבות שלו היו שגויות. הבעיה הייתה שהארי לא ראה איך פרופסור קווירל היה יכול להגניב רמז נוסף בנוגע לחצי מהדברים שניחש. רק פעם אחת הארי היה רוצה לעשות היסק מדהים ממה שהוא שפרופסור קווירל אמר ולהפחית אותו לגמרי.

"אני אוכל קערה של מרק עדשים ירוקות, עם רוטב סויה," אמר פרופסור קווירל למלצרית. "ובאשר למר פוטר, צלחת של הצ'ילי המשפחתי של טנורמן."

הארי היסס בחרדה פתאומית. הוא החליט לדבוק במנות צמחוניות לעת עתה, אבל בהתלבטויותיו הוא שכח שפרופסור קווירל הוא זה שעשה את ההזמנה עצמה - וזה יהיה מביך מדי אם ימחה עכשיו -

המלצרית קדה להם, והסתובבה ללכת -

"אה, סליחה, יש בזה בשר מנחשים או מסנאים מעופפים?"

המלצרית אפילו לא מצמצה, רק פנתה בחזרה אל הארי, הנידה בראשה, קדה לו בנימוס שוב, וחזרה ללכת לעבר הדלת.

(החלקים האחרים של הארי גיחכו לעברו. גריפינדור העיר הערות עוקצניות על איך מעט אי נוחות חברתית מספיקה כדי לגרום לו להידרדר לקניבליזם! (נצעק על ידי הפלפאף), וסלית'רין העיר על הנוחות שבגמישות האתיקה של הארי כשזה מגיע למטרות חשובות כמו לשמר את מערכת היחסים שלו עם פרופסור קווירל.)

אחרי שהמלצרית סגרה מאחוריה את הדלת, פרופסור קווירל הניף את ידו כדי להכניס את הבריו למקומו, אמר את ארבעת הלחשים הרגילים כדי להבטיח פרטיות, ואז אמר, "שאלה מעניינת, מר פוטר. אני תוהה מדוע שאלת זאת?"

הארי שמר על פניו יציבות. "חיפשתי כמה עובדות בנוגע ללחש הפטרונוס. "על פי לחש הפטרונוס: קוסמים שיכלו ואלו שלא, מסתבר שגודריק לא היה יכול וסלזאר כן היה יכול. הופתעתי, אז חיפשתי את המקור, בארבע חיים של עוצמה. ואז גיליתי שסלזאר סלית'רין היה מסוגל לכאורה לדבר עם נחשים." (סדר זמני הוא לא אותו

הדבר כמו סיבתיות, זו לא אשמתו של הארי אם פרופסור קווירל יחמיץ זאת.) "מחקר נוסף העלה סיפור על מעין אלה-אם שהייתה יכולה לדבר עם סנאים מעופפים. הודאתי מעט מהמחשבה על אכילת משהו שמסוגל לדבר."

הארי שתה לגימה סתמית של מים -

- בדיוק כשפרופסור קווירל אמר, "מר פוטר, האם אני צודק בניחושי שבנוסף הינך לחשנך?"

כשהארי סיים להשתעל, הוא הניח את כוס המים שלו על השולחן, קיבע את מבטו על סנטרו של פרופסור קווירל במקום על עיניו, ואמר, "אז אתה יכול לעשות ביאור-הכרה דרך מחסומי הלסת-ההכרה שלי, אם כן."

פרופסור קווירל חייך חיוך רחב. "אקח זאת כמחמאה, מר פוטר, אבל לא."

"אני כבר לא קונה את זה," אמר הארי. "אין מצב שהיית יכול להגיע למסקנה הזו בהתבסס על הראייה הזו."

"כמובן שלא," אמר פרופסור קווירל בשוויון נפש. "תיכננתי לשאול אותך את השאלה הזו היום בכל מקרה, ופשוט בחרתי ברגע המתאים. חשדתי מאז דצמבר, למעשה -"

"דצמבר?" אמר הארי. "אני גיליתי אתמול!"

"אה, אז לא הבנת שההודעה שקיבלת ממצנפת המיון הייתה בלחשננית?"

המורה להתגוננות תיזמן זאת במדויק גם בפעם השנייה, בדיוק כשהארי לגם לגימה של מים כדי לנקות את גרונו מפרץ השיעול הראשון.

הארי לא הבין, לא עד עכשיו. כמובן שזה היה ברור ברגע שפרופסור קווירל אמר זאת. נכון, פרופסור מקגונגל אפילו אמרה לו לא לדבר עם נחשים במקום שבו מישוהו ויכל לשמוע אותו, אבל הוא חשב שהיא התכוונה שלא יראו אותו מדבר עם פסלים או מאפיינים ארכיטקטוניים של הוגוורטס שנראו כמו נחשים. אשליית שקיפות כפולה, הוא חשב שהוא הבין אותה, היא חשבה שהוא הבין אותה - אבל איך לעזאזל -

"אז," אמר הארי, "ביצעת בי ביאור-הכרה בשיעור ההתגוננות הראשון שלי, כדי לגלות מה קרה עם מצנפת המיון -"

"אבל אז לא הייתי מגלה זאת בדצמבר." פרופסור קווירל נשען לאחור, מחייך. "זו איננה חידה שביכולתך לפתור בכוחות עצמך, מר פוטר, אז אגלה לך את התשובה. בחופשת החורף, התוודעתי לעובדה שהמנהל הגיש בקשה לפאנל שיפוטי סגור לבחון את התיק של אחד בשם מר רובאוס האגריד, אותו אתה מכיר בתור שומר המפתחות והקרקעות בהוגוורטס, אשר הואשם ברצח של אביגיל מירטל ב-1943."

"הו, כמובן," אמר הארי, "מזה כרור שאני לחשנך. פרופסור, מה בשם הנחשים הלוחשים -"

"החשוד האחר ברצח הזה הוא המפלצת של סלית'רין, הדיירת האגדית של חדר הסודות של סלית'רין. וזו הסיבה שמקורות מסוימים הביאו לידיעתי את העובדה, והסיבה שהיא לכדה את תשומת ליבי במידה מספקת כדי שאשקיע כמות נכבדה של דמי שוחד כדי ללמוד את פרטי המקרה. כעת, למעשה, מר פוטר, מר האגריד חף מפשע. חף מפשע בצורה מגוחכת. הוא המשקיף החף מפשע המובהק ביותר שהואשם על ידי מערכת המשפט של בריטניה הקסומה מאז שלחש הקונפונדוס שגרנדלוולד הטיל על צ'מברליין נתלה על אמנדה נוקס. המנהל דיפט קידם תלמיד בובה שיאשים את מר האגריד משום שדיפט נזקק לשעיר לעזאזל שייקח את האשמה על מותה של העלמה מירטל, ומערכת המשפט המופלאה שלנו הסכימה שזה סביר מספיק כדי להצריך את סילוקו

של מר האגריד ואת שבירת שרביטו. המנהל הנוכחי שלנו היה צריך רק להציג ראייה חדשה משמעותית מספיק כדי לגרום לדיון חוזר בתיק; ועם דמבלדור מפעיל לחץ במקום דיפט, התוצאה ברורה מאלוה. ללוציוס מאלפוי אין סיבה מיוחדת לחשוש מטיהור שמו של מר האגריד; לפיכך לוציוס יתנגד רק במידה שיוכל לעשות זאת מבלי לשלם על כך מחיר כדי לכפות עלויות על דמבלדור, ודמבלדור מוכן בבירור לקדם את התיק למרות זאת.

פרופסור קווירל לגם מהמים שלו. "אבל אני סוטה מהנושא. הראיה החדשה שדמבלדור מבטיח היא לחש שנסתר עד כה, שהוטל על מצנפת המיון, אשר, לטענת המנהל, מגיב אך ורק לסלית'רינים שהם גם לחשננים. המנהל אף טוען שזה תומך בפרשנות שחדר הסודות אכן נפתח ב-1943, בערך בתקופת הזמן הנכונה שבה זה-שאין-לנקוב-בשמו, לחשן ידוע, למד בהוגוורטס. ההיגיון מפוקפק מעט, אבל פאנל שופטים עשוי לקבוע שזה מטה את התיק מספיק כדי להטיל ספק באשמתו של מר האגריד, אם יוכלו להגיד זאת בפנים רציניות. ובעת אנו מגיעים לשאלה העיקרית: איך המנהל גילה את הלחש הסודי על מצנפת המיון."

פרופסור קווירל חייך חיוך דק בעת. "ובכן, הבה נניח שישנו לחשן בקבוצת התלמידים של השנה הראשונה, יורש אפשרי לסלית'רין. עליך להודות, מר פוטר, שאתה מתבלט כאפשרות בכל פעם שמדברים על אנשים יוצאי דופן. ואם אשאל את עצמי למי מבין הסלית'רינים החדשים יש את הסיכוי הגבוה ביותר לכך שפרטיותו המנטלית תחולל על ידי המנהל, בפרט בחיפוש אחר זכרונותיו מהמיון, ובכן, אתה מתבלט אף יותר." החיוך נעלם. "אז אתה רואה, מר פוטר, לא היה זה אני שחדר לתודעתך, אם כי לא אבקשך להתנצל. אין זו אשמתך שהאמנת למחאותיו של דמבלדור על כך שכיבד את פרטיותך המנטלית."

"התנצלותי הכנה, אמר הארי, שומר על פניו נטולי הבעה. השליטה הקפואה הייתה הודאה בפני עצמה, כמו גם הזיעה שנקוותה על מצחו; אבל הוא לא חשב שהמורה להתגוננות יראה בזה ראייה למשהו. פרופסור קווירל פשוט יחשוב שהארי היה לחוץ מכך שהתגלה בתור היורש של סלית'רין. במקום להיות לחוץ מכך שפרופסור קווירל עשוי להבין שהארי הסגיר בכוונה את סודו של סלית'רין... מה שכבר לא נראה כמו צעד חכם.

"אז, מר פוטר. האם התקדמת במציאת חדר הסודות?"

לא, חשב הארי. אבל כדי לשמר יכולת הכחשה, צריכה להיות לך מדיניות כללית להתחמק משאלות לפעמים, גם אם אין לך מה להסתיר... "עם כל הכבוד, פרופסור קווירל, לו הייתי משיג התקדמות כזו, אין זה מובן מאליו לגמרי שעליי לספר לך עליה."

פרופסור קווירל לגם מכוס המים שלו שוב. "ובכן, מר פוטר, אגלה לך בחופשיות מה אני יודע ומשער. ראשית, אני מאמין שהחדר אמיתי, כמו גם המפלצת של סלית'רין. מותה של העלמה מירטל לא התגלה במשך שעות לאחר פטירתה, אף על פי שלחשי ההגנה היו צריכים ליידע את המנהל מיד. לפיכך הרצח התבצע או על ידי המנהל דיפט, מה שלא סביר, או על ידי ישות כלשהי שסלזאר סלית'רין הכניס ללחשי ההגנה ברמה גבוהה מזו של המנהל עצמו. שנית, אני חושד שבניגוד לאמונה הרווחת, מטרתה של המפלצת של סלית'רין לא הייתה לפטור את הוגוורטס מבני-מוגלגים. אלא אם המפלצת של סלית'רין הייתה חזקה מספיק כדי להביס את המנהל של הוגוורטס ואת כל המורים, היא לא הייתה יכולה לנצח בכוח. מקרי רצח מרובים שנעשו בסודיות היו מביאים לסגירת בית הספר, כפי שאכן כמעט קרה ב-1943, או בהטלת לחשי הגנה חדשים. אז מדוע המפלצת של סלית'רין, מר פוטר? איזו מטרה אמיתית היא משרתת?"

"אה... הארי השפיל את מבטו אל כוס המים שלו וניסה לחשוב. "כדי להרוג את כל מי שיגיע לחדר שלא שייך לשם -"

"מפלצת חזקה מספיק כדי להביס צוות של קוסמים שהצליח לפרוץ את לחשי ההגנה הטובים ביותר שסלזאר היה יכול לשים על החדר שלו? לא סביר."

הארי הרגיש לחץ קל כעת. "טוב, זה נקרא חדר הסודות, אז אולי למפלצת יש סוד, או שהיא הסוד?" אם כבר מדברים, איזה מין סודות יש בחדר הסודות? הארי לא חקר מספיק את הנושא, חלקית משום שהיה לו הרושם שאיש לא ידע שום דבר -

פרופסור קווירל חיך. "למה לא פשוט לכתוב את הסוד?"

"אההה..." אמר הארי. "משום שאם המפלצת דיברה לחשנית, זה יבטיח שרק צאצא אמיתי של סלית'רין יוכל לשמוע את הסוד?"

"אין בעיה להטיל לחשי הגנה על החדר שייפתחו רק למשמע ביטוי שנאמר בלחשנית. למה לטרוח ליצור את המפלצת של סלית'רין? לא יכול להיות שהיה קל ליצור יצור עם תוחלת חיים של מאות שנים. קדימה, מר פוטר, זה צריך להיות ברור; איזה סודות יכולים להיאמר מתודעה חיה אחת לאחרת, אבל לעולם לא להיכתב?"

ואז הארי ראה זאת, בפרץ אדרנלין שגרם ללבו לפעום במהירות, נשימתו מואצת. "הו."

סלזאר סלית'רין אכן היה ערמומי מאוד. ערמומי מספיק כדי לעלות על דרך לעקוף את האיסור של מרלין.

אי אפשר להעביר לחשי קסם עוצמתיים דרך ספרים או רוחות, אבל אם תצליח ליצור יצור תבוני מאריך-ימים מספיק עם זיכרון מספיק טוב -

"נראה לי סביר מאוד," אמר פרופסור קווירל, "שזה-שאיין-לנקוב-בשמו החל את עלייתו לכוח עם סודות שהשיג מהמפלצת של סלית'רין. שהידע האבוד של סלזאר הוא המקור ליכולת הקסם החזקה להפליא של אתה-יודע-מי. ולכן העניין שלי בחדר הסודות ובתיק של מר האגריד."

"אני מבין," אמר הארי. ואם הוא, הארי, יוכל למצוא את חדר הסודות של סלזאר... אז כל הידע האבוד שלורד וולדמורט השיג יהיה שלו.

תוסיף לכך את האינטליגנציה העליונה של הארי וקצת מחקר עצמאי בקסם ומשגרי טילים מוגלגיים, והקרב המתקבל יהיה חד-צדדי לגמרי, וזה בדיוק איך שהארי רצה אותו.

הארי חיך עכשיו, חיוך מרושע למדי. עדיפות חדשה: למצוא כל דבר בהוגוורטס שנראה כמו נחש ולנסות לדבר איתו. תתחיל עם כל מה שכבר ניסית, אלא שהפעם תוודא שאתה משתמש בלחשנית במקום באנגלית - תשכנע את דראקו שיכניס אותך למעונות של סלית'רין -

"אל תתרגש יותר מדי, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. פניו שלו הפכו חסרות הבעה כעת. "עליך להמשיך לחשוב. מה היו מילות הפרידה של אדון האופל מהמפלצת של סלית'רין?"

"מה?" שאל הארי. "איך מישוהו מאיתנו יכול לדעת את זה?"

"דמיין את הסצנה, מר פוטר. תן לדמיון שלך להשלים את הפרטים. המפלצת של סלית'רין - נחש ענק כלשהו, סביר להניח, כך שרק לחשנן יוכל לדבר איתה - סיימה להעביר את כל הידע שברשותה לזה-שאיין-לנקוב-בשמו. היא מעבירה לו את הברכה האחרונה של סלזאר, ומזהירה אותו שעל חדר הסודות

להישאר חתום עד שהצאצא הבא של סלזאר יוכל להוכיח שהוא ערמומי מספיק כדי לפתוח אותו. וזה שיהפך לאדון האופל מהנהן, ואומר לה –

”אבדה קדברה”, אומר הארי, מרגיש לפתע בחילה.

”כלל מספר שתיים-עשרה”, אמר פרופסור קווירל בשקט. ”לעולם אל תשאיר את מקור הכוח שלך זרוק כך שמישהו אחר יכול למצוא אותו.”

מבטו של הארי צנח למפת השולחן, שעטרה את עצמה בתבנית מתאבלת של פרחים שחורים וצללים. איכשהו זה היה... עצוב מכדי שידמיין זאת, הנחש הגדול של סלית'רין רק רצה לעזור ללורד וולדמורט, ולורד וולדמורט פשוט... היה בכך משהו עצוב במידה שלא תיאמן, איזה מין בן אדם יעשה משהו כזה לישות שלא הציעה לו דבר מלבד ידידות... ”האם אתה חושב שאדון האופל היה –

כן”, אמר פרופסור קווירל בקול שטוח. ”זה-שאיין-לנקוב-בשמו הותיר בעקבותיו לא מעט גופות, מר פוטר; אני בספק שהוא היה משמיט את זו. אם היו שם חפצי קסם שניתנים להזזה, אדון האופל היה לוקח אותם עימו גם כן. ייתכן שיש עוד משהו ששווה לראות בחדר הסודות, ואם תמצא אותו תוכיח שאתה יורש אמיתי לסלית'רין. אבל אל תפתח ציפיות גבוהות מדי. אני חושד שכל מה שתמצא שם יהיה שרידיה של המפלצת של סלית'רין, נחים בשלווה בקברם.”

הם ישבו בדממה לזמן מה.

”ייתכן שאני טועה”, אמר פרופסור קווירל. ”בסופו של דבר זהו רק ניחוש. אבל רציתי להזהיר אותך, מר פוטר, כדי שלא תתאכזב מרה יתר על המידה.”

הארי הנהן קצרות.

”אפשר אולי להצטער על ניצחוננו של עצמך התינוק”, אמר פרופסור קווירל. חיובו התעוות. ”לו אתה-יודע-מי היה נשאר בחיים, ייתכן שהיית מצליח לשכנע אותו ללמד אותך חלק מהידע שאמור היה להיות המורשת שלך, מיורש אחד של סלית'רין למשנהו.” החיוך התעוות עוד, כאילו ללעוג לאי-האפשרות הברורה, על אף ההצעה.

הערה לעצמי, חשב הארי, בתחושת קור קלה וקצת כעס, לוודא שאחלץ את המורשת שלי מהתודעה של אדון האופל, כך או אחרת.

השתררה שתיקה נוספת. פרופסור קווירל הביט בהארי כאילו המתין שישאל משהו.

”טוב”, אמר הארי, ”כל עוד אנחנו מדברים על הנושא, אפשר לשאול אותך איך אתה חושב שכל עניין הלחשנות הזה עובד –

נשמעה נקישה על הדלת. פרופסור קווירל הרים אצבע מתרה, ואז פתח את הדלת בהינף יד. המלצרית נכנסה, מאזנת מגש ענק עם המנות שלהם כאילו כל הדבר לא שקל מאומה (מה שכנראה היה נכון). היא הגישה לפרופסור קווירל את קערת המרק הירוק שלו, וכוס של הקיאנטי הרגיל שלו; ולפני הארי, צלחת של רצועות בשר דקות טבולות ברוטב סמיך למראה, יחד עם כוס גזוז הדבשה הרגיל שלו. אז היא קדה, מצליחה לגרום לזה להיראות כמו כבוד כן במקום מחווה אדישה, ועזבה.

אחרי שהלכה, פרופסור קווירל הרים את אצבעו לסמן שקט פעם נוספת, ושילף את שרביטו.

ואז פרופסור קווירל החל לבצע סדרה מסוימת של לחשים שהארי זיהה, מה שגרם לו לשאוף אוויר בחדות. הייתה זו הסדרה שמר בסטר השתמש בה, הקבוצה המלאה של עשרים ושבעת הלחשים שהיית מטיל לפני שהיית מדבר על משהו בעל חשיבות אמיתית.

אם הדיון על חדר הסודות לא נחשב למשהו בעל חשיבות אמיתית -

כשפרופסור קווירל סיים - הוא הטיל שלוש לחשים, שלושה שהארי לא שמע קודם לכן - המורה להתגוננות אמר, "כעת לא יפריעו לנו למשך זמן מה. האם אתה מסוגל לשמור סוד, מר פוטר?"

הארי הנהן.

"סוד רציני, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. עיניו היו רציניות, קולו חמור. "סוד שעלול לשלוח אותי לאזקבאן. חשוב על כך לפני שתענה."

לרגע אחד הארי לא הבין מדוע השאלה אמורה להיות קשה, בהינתן אוסף הסודות ההולך וגדל שלו. ואז -

אם הסוד הזה עלול לשלוח את פרופסור קווירל לאזקבאן, זה אומר שהוא עשה משהו לא חוקי...

המוח של הארי ערך כמה חישובים. מה שלא יהיה הסוד, פרופסור קווירל לא חשב שהעבירה שלו תציג אותו באור שלילי בעיני הארי. לא היה שום יתרון שיושג מלא לשמוע את הסוד. ואם הוא כן יגלה משהו לא בסדר בפרופסור קווירל, אז יועיל מאוד להארי לשמוע אותו, אפילו אם יבטיח שלא לגלות אותו לאיש.

"מעולם לא היה לי כבוד רב לסמכות," אמר הארי. "גם לא לסמכות חוקית או ממשלתית. אשמור את סודך."

הארי לא טרח לשאול האם הגילוי שווה את הסכנה שיציב לפרופסור קווירל. המורה להתגוננות לא טיפש.

"אז עליי לבחון האם אתה באמת צאצא של סלזאר," אמר פרופסור קווירל, ונעמד מכסאו. הארי, מונע יותר מרפלקס ואינסטינקט מאשר מחישוב, דחף לאחור את כיסאו ונעמד גם הוא.

לפתע היה טישטוש, שינוי, תנועה פתאומית.

הארי עצר באמצע את הזינוק המפוחד שלו לאחור, מה שגרם לו לנפנף בפראות בידיו כדי לא ליפול, שטף אדרנלין פתאומי זורם בו.

בצידו השני של החדר התנועע נחש בגובה מטר, בצבע ירוק בוהק עם דוגמאות מורכבות בלבן וכחול. הארי לא ידע מספיק על נחשים כדי לזהות אותו, אבל הוא ידע ש-'צבעוני' משמעו 'ארסי'.

תחושת האבדון הקבועה פחתה, למרבה האירוניה, אחרי שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס הפך לנחש ארסי.

הארי בלע רוק בחוזקה ואמר, "ברכות - אה, הסס, לא, אה, ברכותסס."

"אז, לחש הנחש. אתה מדבר, אני ששומע. אני מדבר, אתה ששומע?"

"כן, אני ששומע, לחש הארי. אתה אנימאגוסס?"

"ברור," לחש הנחש. "שלוש עשרה כללים, מספר שלוש עשרה וארבע: להפוך לאנימאגוסס. כל האנשים הנבונים עושים זאת, אם יכולים. לכן, נדיר." עיניו של הנחש היו משטחים שטוחים שקועים

בשקעים אפלים, אישונים שחורים חדים בשדות אפורים. "זו הדרך הבטוחה ביותר לששוחת. אתה מבין? אישש אחר לא מבין אותנו."

"אפילו אם הם אנימאגים נחששים?"

"לא אלא אם יורשש ששל ססלית'רין רוצה." הנחש השמיע סדרה של לחשושים קצרים שהמוח של הארי פירש כצחוק אירוני. "ססלית'רין לא טיפשש. אנימאגים נחששים לא אותו דבר כמו לחששננים. פגם עצום בתוכנית."

טוב, זה בהחלט העיד על כך שלחשננות זה קסם אישי, ולא שנחשים הם ישויות תבוניות עם שפה ניתנת ללמידה -

"אני לא רששום," לחשש הנחש. הבורות האפלים שהיו עיניו בהו בהארי. "אנימאגוסס חייב להיות רששום. עונשש ששנתיים מאססר. האם תששמור ססוד ששלי, ילד?"

"כן," לחשש הארי. "לא אפר הבטחה אף פעם."

הנחש עצר, כאילו בתדהמה, ואז החל להתנודד שוב. "נבוא לפה ששוב עוד ששבעה ימים. תביא גלימה לעבור בלי להיראות, תביא ששעון-חול לנוע דרך זמן -"

"אתה יודע?" לחשש הארי בתדהמה. "איך -"

שוב סדרת הלחשושים הקצרים שתורגמו לצחוק אירוני. "אתה מגיע לששיעור ראששון ששלי בזמן ששאתה עדיין בששיעור אחר, פוגע באויב עם פאי, ששני כדורי זיכרון -"

"לא מששנה," לחשש הארי. "ששאלה טיפששית, ששכחתי ששאתה חכם."

"דבר טיפששי לששכוח," אמר הנחש, אבל הלחשש לא נשמע נעלב.

"ששעון-חול מוגבל," אמר הארי. "אי אפשר להששתמש עד ששעה תששיעית."

הנחש הניע את ראשו בהנהון נחשי. "הרבה הגבלות. נעול לששימושש ששלך בלבד, אי אפשר לגנוב. אי אפשר להעביר בני אדם אחרים. אבל נחשש בנרתיק, אני חוששד שיעבור. חוששב ששאפשר להחזיק ששעון-חול בלי תנועה בתוך קליפה, בלי להפריע ללחששי הגנה, בזמן ששאתה מססובב קליפה מססביבו. נבדוק בעוד ששבעה ימים. לא נדבר על תוכניות מעבר לזה. אתה לא אומר כלום, לאישש. אל תעששה ששום ססימן ששל ציפייה, כלום. מבין?"

הארי הנהן.

"ענה בדיבור."

"כן."

"תעששה כמו שאמרתי?"

"כן. אבל," הארי השמיע לחישה עולה יורדת, שהייתה הדרך שבה התודעה שלו תירגמה 'אהה' מהוסס לנחשית, "אני לא מבטיח לעששות מה ששזה יהיה, אתה לא אמרת -"

הנחש רעד בצורה שהתודעה של הארי תרגמה למבט חמור. "ברור ששלא. נדבר על פרטים בפגיששה הבאה."

הטישטוש והתנועה התהפכו, ופרופסור קווירל עמד שם שוב. לרגע אחד נראה כאילו המורה להתגוננות מתנוודד כמו שעשה הנחש, עיניו קרות ושטוחות; ואז כתפיו התיישרו והוא היה אנושי שוב.

והילת האבדון חזרה.

כיסאו של פרופסור קווירל חזר אליו, והוא התיישב עליו. "אין טעם לבזבז את זה," אמר פרופסור קווירל כשהרים את כפו, "אם כי כרגע הייתי מעדיף בהרבה עכבר חי. אי אפשר לנתק לחלוטין את התודעה מהגוף שהיא לובשת, אתה מבין..."

הארי התיישב באיטיות והחל לאכול.

"אז שושלתו של סלזאר לא גוועה עם אתה-יודע-מי אחרי הכל," אמר פרופסור קווירל אחרי זמן מה. "נראה ששמועות כבר החלו להתפשט, בקרב התלמידים המצויינים שלנו, שאתה אפל; אני תוהה מה היו חושבים, אם היו יודעים זאת."

"או אם הם היו יודעים שהשמדתי סוהרסן," אמר הארי, ומשך בכתפיו. "אני מניח שכל ההמולה תשקע בפעם הבאה שאעשה משהו מעניין. הרמיוני מתקשה, לעומת זאת, ותהיתי האם יש לך הצעות בשבילה."

המורה להתגוננות אכל כמה כפות מרק בשקט; וכשדיבר שוב, קולו היה שטוח בצורה מוזרה. "באמת אכפת לך מהילדה הזו."

"כן," אמר הארי בשקט.

"אני מניח שזו הסיבה שהיא הצליחה להוציא אותך מהשפעת הסוהרסן?"

"פחות או יותר," אמר הארי. ההצהרה הייתה נכונה במובן מסוים, פשוט לא מדויקת; זה לא שהיה אכפת לעצמו תחת השפעת הסוהרסן, אלא שהוא פשוט היה מבולבל.

"לי לא היו חברים כאלה כשהייתי צעיר." עדיין באותו קול חסר רגש. "מה היה קורה לך, אני תוהה, לו היית לבד."

הארי רעד לפני שהיה מסוגל לעצור את עצמו.

"אתה בטח מרגיש אסיר תודה כלפיה."

הארי פשוט הנהן. לא מדויק, אבל נכון.

"אז הנה מה שהייתי עושה בגילך, לו היה לי בעבור מי לעשות זאת –"